

Prireditve ob 80 - letnici smrti mučeniškega minorita

O p. Placidu Corteseju v Ljubljani in Padovi

Predjšno sredo, 20. novembra, je bila v dvorani Katoliškega inštituta v Ljubljani vsebinsko zelo bogata okrogla miza ob 80-letnici mučeniške smrti p. Placida Corteseja in izidu dvojezične knjige Elene Blancato *Ruah – Vetje Duha* pri Mladiki in Skladu Libero in Zora Polojaz. Povezovala jo je vodja Galerije Družina Manica Ferenc. Najprej je v italijanščini spregovorila avtorica Elena Blancato, njen poseg je prevedla Neža Kravos. Sledili so predsednica Sklada Libero in Zora Polojaz in avtorica predgovora v knjigi dr. Vlasta Polojaz, ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore, provincialni minister slovenskih minoritov p. Milan Kos, cerkveni zgodovinar prof. dr. Bogdan Kolar in predsednik založbe

Ivo Jevnikar, ki je za knjigo prispeval zgodovinski okvir. Na praznik Kristusa Kralja pa je bil v mogočni baziliki sv. Antona v Padovi vrh pobud ob 80-letnici, veličastno somaševanje v spomin na p. Placida Corteseja. Peto mašo je vodil in med njo pridigal ljubljanski pomožni škof dr. Franc Šuštar, ki je prisotne pozdravil v imenu vseh slovenskih škofov. Ob njem so bili provincial slovenskih minoritov p. Milan Kos, vikar padovanske škofije in številni patri tamkajšnjega samostana. Škof je orisal Cortesejevo življenje in poudaril zlasti tri misli. P. Cortese je bil zvest duhovnik in redovnik, tak, ki zna po Kristusovem zgledu kot dobri pastir dati življenje za svoje ovce. Bil je mož številnih talentov, podoben sv. Maksimilijanu

Kolbeju; v razmerah, ki so terjale pomoč za trpeče, se ni bal ukrepati in biti pravi most med ljudmi in Jezusom. V času najhujše

je zato poziv k svetosti nas vseh. Med verniki, ki so napolnili cerkev, je bil tudi slovenski veleposlanik pri Svetem

hodniku magnolije” ob baziliki odprli razstavo o fašističnem taborišču v Chiesanuovi pri Padovi in o p. Corteseju, ki je tam začel

objekt. Zgodovinar prof. Antonio Spinelli, ki je z ženo Mario Grazio Tornisiello kustos razstave, pa je predstavil doslej opravljeno raziskovalno delo, ki se odraža na panojih in se bo nadaljevalo do objave posebne knjige o taborišču. V njem so bili sami moški, v veliki večini slovenski in hrvaški civilisti iz zasedene Jugoslavije. Naslov razstave *Nel mio cuore come una ferita* je v italijanščini prevedeni verz iz poezije Iga Grudna, ki toži, kako je mesto sv. Antona zaradi doživetij v Chiesanuovi zadalo rano njegovemu srcu.

Ob koncu srečanja je bila še predstavitev dvojezične knjige o p. Corteseju *Ruah – Vetje Duha*, ki je izšla pri Mladiki s pomočjo Sklada Libero in Zora Polojaz. Predstavila sta jo avtorica Elena Blancato in urednik Ivo Jevnikar. Ob razstavi, ki se bo v naslednjih mesecih selila na druge lokacije, so prireditelji dali natisniti niz šestih razglednic o taborišču Chiesanuova in p. Corteseju. Ob 80-letnici patrove smrti pa so minoriti 17. novembra del velike stavbe svojega Teološkega zavoda Sant'Antonio Dottere v Ul. San Massimo v Padovi poimenovali Residenza Padre Placido Cortese. V njej nudijo bivanje sorodnikom bolnikov, ki se zdravijo v bližnji bolnišnici

Razstava o taborišču v Chiesanuovi in o p. Corteseju na križnem hodniku magnolije v samostanu sv. Antona v Padovi

preizkušnje ni izdal sodelavcev in je daroval svoje življenje v skladu s Kristusovim naročilom: “Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj!” Njegovo življenje

sedežu Franc But. Po maši je bil molitveni postanek še pred spovednico p. Corteseja, ki je spremenjena v njegovo spominsko obeležje in pri kateri so na voljo izvodi čisto nove knjižice o p. Corteseju, ki jo je napisal vicepostulator v postopku za razglasitev mučeniškega minorita za blaženega p. Giorgio Laggioni. Po obredu v baziliki sta jo v bližnji dvorani predstavila škof Šuštar in avtor, ki je bil tudi organizator vseh zadnjih pobud v Padovi. Zelo posrečena je bila misel, da je p. Cortese kot priljubljen spovednik vračal življenje dušam, s svojim človekoljubnim delom pa telesom.

Spomin na p. Corteseja so obujali tudi dan prej, saj so popoldne na “križnem

svojo pot duhovne bližine in dejavne pomoči bližnjemu v stiski. Na koncu ga je stala življenja v gestapovskem zaporu v Trstu. O razstavi so v Dvorani teološkega študija po pozdravnih nagovorih, ki sta jih imela rektor bazilike p. Antonio Ramina in padovanska občinska odbornica Cristina Piva, spregovorili p. Giorgio Laggioni, za njim pa v imenu številnih ustanov in društev, ki so pomagala pri uresničitvi razstave, predstavnik društva Viaggiare i Balcani Leonardo Barattin. Orisal je tudi napore in načrte, da bi eno stavbo nekdanjega taborišča, zdaj opuščene vojašnice, ob načrtovanem rušenju in spremembi namembnosti območja ohranili kot spominski in družabni

S 1. STRANI Uvodnik

“Adventum.” Dvignimo glave!

Vsekakor bi moralo biti obujanje starih demonov, ki so na slovensko-italijanski meji v preteklosti povzročili na tisoče mrtvih, za nas nesprejemljivo. Žal posamezniki in nekatere dobro organizirane skupine kompulzivno, morda tudi s kakšnim namenom, počnejo prav to. Bomo tisti, ki mislimo drugače, molčali v prepričanju, da se ne da nič narediti, da je sovraštvo med obema narodoma usojeno, neizbežno in večno? Je sovraštvo morda celo zaželeno in dobro ter je naša etična dolžnost, da demonom

postavljamo spomenike? Smo se pogovorili, kaj pomeni “brezmejnost” in svet brez konfliktov? Kako bomo to dosegli? Sploh smemo o tem kritično razmišljati? Mar ni rezultat prikrivanja resničnosti, konfliktov in trpljenja, brezbriznost do drugih, politična cenzura ter ignoriranje zadnjega Cilja, četudi pri tem odmislimo hujskanje k družbenemu sovraštvu in nasilju, v resnici, na kratko povedano, “svet brez ljubezni”? Sam sem pričal mnogih lepih dogodkov, kjer med nami prihaja do iskrenega

sodelovanja. Nikogar ne moremo v nič prisiliti. Vsak se odloča sam. Vsak se sam odloča za zdrav ali nezdrav način življenja, za razvade ali kreposti, za takšno ali drugačno vizijo prihodnosti. Veselimo se, da smo z vsako sekundo bližje Cilju. Spominjamo se lahko tudi prihodnosti! Bog svoje obljube zanesljivo uresničuje in želi, da smo njegovi sodelavci. Dvignimo glave! Kaj nam sporoča Otrok, ki ga lahko srečamo na koncu adventa? Ga sploh želimo srečati?

Povejmo na glas

Janez Povše

Polepšajmo ta svet

Res, polepšajmo ta svet, naredimo ga lepšega, kot je, prepustimo se lepim željam in mislim, ohranimo v sebi svetlobo in jo okrepimo, okrepimo zase in za vse druge, za vse druge in zase. Lahko da kot ljudje dobre volje nimamo druge možnosti in v teh časih ne moremo biti več prepričani, ali pa smo zelo težko prepričani, da bo nekega dne, in zakaj ne že jutri, v svetu prevladala in zavladala blagodejnost pomiritve, in se bo na vse celine razlilo razumevanje med vsemi, in bomo iskreno gradili tesnejše vezi in jih plemenitili. Lahko da kot ljudje dobre volje res nimamo druge možnosti, kot da v polepšanje sveta verjamemo še močnejše kot kdajkoli prej, da smo vzneseni v srcu in podobni otroku, ki vidi vse v lepi luči, v kateri živi pravljica o sreči in vedno o sreči, ki je nobena stvar ne more obsenčiti ali celo približati temi. Lahko da druge možnosti, ki bi nam bila v resnično oporo in nam slikala obzorje, razžarjeno v trdnem in neusahljivem upanju, lahko da kot ljudje dobre volje druge možnosti res nimamo. A ta možnost je in obstaja, obstaja in ne mine in se ne izgubi neke v daljavi, ker je ona sama polepšani svet, ki si ga neke globoko v sebi vsi želimo, kot si želimo prijazne besede, priscrčnega pozdrava, ko so nas drugi veseli in smo mi veseli njih. In smo deležni tople bližine, in smo si vsi prijatelji, in smo srečni, da so srečni drugi, in to v enaki meri, kot smo srečni mi, ali pa

še bolj. Zato polepšajmo ta svet, polepšajmo ga, čeprav se zdi, da to sploh ni mogoče in smo preveč polni vzhičenja, ki zida gradove v oblakih in živi v sanjanih višavah brez stika z resničnostjo, brez upoštevanja te še kako obstoječe resničnosti, ki nas slej ko prej ponovno in brez milosti potegne navzdol na trda tla. A na teh trdih tleh so razmere težke, njihova teža se krepi in v tej krepitvi vztraja, noče popuščati in popustiti, ampak se nagiba v še večje breme in nas posmehljivo opozarja, naj vendar prenehamo sanjati, naj se iz višin naše umišljene sreče spustimo spet na tla v življenje, kakršno slednje v resnici je in od katerega ne bomo mogli nikoli pobegniti. Pa saj bi se v življenje in v svet, kakršna v resnici sta, želeli povsem povrniti, ko ne bi bilo v njih njih pokrajinah toliko nelepega in hudega, ko ne bi bilo v njih njih nasilja, ki ga je vse več, ko ne bi bilo v tem nasilju vse več pobitih deklet in žena, pobitih v imenu bolne ljubezni s strani fantov in mož. Saj bi se želeli v življenje in svet, kakršna v resnici sta, povsem želeli povrniti, ko se ne bi nasilje pojavljalo celo v mladih in mladoletnih, ki tudi zadajajo udarce in smrt, ko ne bi bili nasilja deležni zdravniki in učitelji, čeprav skrbijo za naše zdravje in kar najbolj obetaven razvoj naših otrok. Saj bi si želeli v življenje in svet povsem povrniti, ko se ne bi vse bolj širilo nasilje vojne, v to prekletstvo zmagoslavnega zla, a vrnili se bomo iz vznesenih višin, zagotovo se bomo vrnili, potem ko nas bodo napojile s čudežno močjo, da bomo svet končno prelomno spremenili v srečo, ki ne bo minila nikoli.

Černigojev pogled

Giovanni Montenero

TRŽAŠKI “NEVIDNI” KLOŠAR. Verjetno ga niso opazili - hvala Bogu - čistilci, ki so prejšnji teden s štirimi avtobusi odpeljali njegove sotovariše brezdomce s Santosa, potem ko so jih pred časom odgnali iz Silosa. / Davorin Devetak